

Sieć teletransmisyjna Interpolu jako narzędzie międzynarodowej współpracy policyjnej

ADRIAN SZUMSKI

Institut Studiów Międzynarodowych
Wydział Nauk Społecznych Uniwersytetu Wrocławskiego

Współpraca w ramach Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnych (Interpolu) jest jedną z najistotniejszych form współdziałania organów ścigania różnych państw w walce z przestępczością. Interpol, będąc organizacją o zasięgu globalnym¹, stwarza swoim państwom członkowskim unikalne możliwości dostępu do informacji kryminalnych z całego świata. Jednocześnie jest to organizacja przodująca, jeśli chodzi o stosowanie nowoczesnych technologii do wykonywania swoich zadań, przyczyniająca się tym samym do postępu technicznego także w narodowych instytucjach zajmujących się zwalczaniem przestępczości. Podstawową rolą Interpolu jest koordynacja działań organów ścigania państw członkowskich, przy czym kluczową rolę odgrywa tutaj wymiana informacji między Krajowymi Biurami a Sekretariatem Generalnym Interpolu. W niniejszym opracowaniu poruszona zostanie kwestia wymiany informacji za pośrednictwem sieci teletransmisyjnej Interpolu, która należy do podstawowych środków służących komunikowaniu pomiędzy wspomnianą organizacją a organami ścigania jej państw członkowskich.

¹ Według stanu na dzień 3 kwietnia 2011 r. członkami Interpolu były policje ze 188 państw.

Działania związane z wymianą informacji (czy też szerzej: przetwarzaniem informacji) służą realizacji statutowych celów Interpolu, do których należą:

— zapewnienie i promowanie możliwie najszerzej wzajemnej współpracy pomiędzy wszystkimi władzami policyjnymi w ramach prawa poszczególnych państw oraz w duchu Powszechnej deklaracji praw człowieka;

— przyczynianie się do tworzenia i rozwoju wszelkiego rodzaju instytucji mających na celu zapobieganie i zwalczanie przestępczości (art. 2 Konstytucji Interpolu).

Odnosząc się do samego zagadnienia wymiany informacji, należy stwierdzić, że jest to proces zautomatyzowany i odbywa się przede wszystkim za pomocą sieci teletransmisyjnej Interpolu. Siecią tą objęte są poszczególne państwa członkowskie tej organizacji, z których każde dysponuje własną stacją z odpowiednim wyposażeniem technicznym, umożliwiającym szybką, bezpieczną i niezawodną wymianę informacji za pomocą sieci teletransmisyjnej.

Najważniejszym elementem systemu jest stacja centralna przy Sekretariacie Generalnym w Lyonie. Sprzęt będący do dyspozycji pracowników tej stacji ulegał systematycznej modernizacji i wymianie na przestrzeni lat; do 1993 r. stacja centralna była wyposażona w automatyczny system przekazywania informacji (AMSS). Kompleks ten wykorzystywał cyfrowy radio-modem (modulator–demodulator), kryptograf ARQ (Automatic Retransmission Request), teleks, pocztową sieć przekaźnikową i teleks via telefon lub telegraf. Za pomocą tego systemu przekazywanych było rocznie ok. 1 mln informacji².

Wspólną wadą tych środków była bardzo mała szybkość przesyłania informacji, wysoka zawodność oraz, z wyjątkiem techniki telegraficznej, wysokie koszty eksploatacyjne. Z tego właśnie względu w 1993 r. zaprzestano stosowania systemu AMSS. Na jego miejsce została wprowadzona sieć X.400, znana też pod nazwą X.MHS (Message Handling System). Jej głównymi celami było:

— przetwarzanie informacji w kontekście międzynarodowym;
— sprostanie wzrostowi przepływu pisemnych i elektronicznych informacji;

² B. Hołyst, *Międzynarodowa Organizacja Policji Kryminalnej [International Criminal Police Organisation — Interpol]*, „Problemy Kryminalistyki” 1990, nr 190, s. 245.

— przyspieszanie przekazywania tekstowych informacji i dokumentów.

Wiadomości wymieniane były w dwóch stadiach: stadium zapisu i stadium retransmisji. W systemie X.400 zintegrowane były różne rodzaje informacji (tekstowe, obrazowe, pliki komputerowe — binarne, dokumenty strukturalne bądź fonetyczne) w formie wielopostaciowej³. System X.400 charakteryzował się działaniem w trybie nieinteraktywnym [asynchronicznym], bez potrzeby bieżącego odbioru przesyłanej wiadomości przez adresata. Pracujące w tym standardzie systemy funkcjonowały na bazie modułów dwóch typów: stacji użytkownika (UA — User Agent) oraz stacji przekaźnikowej (MTA — Message Transfer Agent). Stacja użytkownika to zespół urządzeń, które pozwalały na bazie dostępnego sprzętu komputerowego tworzyć, wysłać, otrzymywać i przetwarzać wiadomości. Ponadto umożliwiały one przygotowanie wiadomości składającej się z więcej niż jednego tekstu, włożenie jej do koperty i wysłanie pod jeden lub wiele zestandaryzowanych adresów z jednoczesnym określeniem stopnia pilności całości przesyłki, jej stopnia tajności czy załączeniem żądania potwierdzenia jej odbioru. Z chwilą gdy tak przygotowana wiadomość była wysłana ze stacji użytkownika, jej dalsza obsługa była realizowana przez stację przekaźnikową. Użytkownicy kontaktowali się z sobą poprzez jedną stację przekaźnikową, ale tylko wtedy, gdy byli jej bezpośrednimi abonentami. W przeciwnym wypadku przesłanie wiadomości realizowane było z wykorzystaniem kilku stacji przekaźnikowych⁴.

Od stycznia 2003 r. wdrażana jest nowa sieć teletransmisyjna oznaczona I-24/7, stanowiąca zupełnie inną jakość w porównaniu z rozwiązaniami, które były poprzednio dostępne. Pierwszym państwem, które uzyskało dostęp do sieci była Kanada (w 2003 r.). Natomiast do 2008 r. wszystkie kraje członkowskie Interpolu zostały objęte siecią I-24/7. Interpol udziela przy tym wszechstronnej pomocy podczas wdrażania nowego systemu. Przykładowo, w listopadzie 2008 r. utworzone zostało centrum szkoleniowe w Kijowie, którego rolą jest wsparcie procesu rozpowszechniania systemu I-24/7 w odległych rejonach niektórych krajów

³ B. Hołyst, *Kryminalistyka*, Warszawa 2000, s. 1090, 1091.

⁴ M. Wierzbiński, *Interpol za uchylonymi drzwiami*, cz. 2. *Sieć teletransmisyjna Interpolu*, „Problemy Kryminalistyki” 1996, nr 214, s. 12.

Wspólnoty Niepodległych Państw⁵. Mówiąc o ekspansji sieci I-24/7, warto także podkreślić, że oprócz władz policyjnych dodatkowo ograniczony dostęp został przyznany także innym organizacjom międzynarodowym.

Omawiając możliwości sieci I-24/7, należy przede wszystkim zaznaczyć, że nowy system zapewnia przesyłanie informacji, w tym obrazów, w czasie rzeczywistym dzięki dostępowi do baz danych organizacji zawierających informacje o osobach podejrzanych o działalność terrorystyczną, osobach poszukiwanych, odciskach palców, profilach DNA, skradzionych lub zgubionych dokumentach podróŜnych, skradzionych pojazdach mechanicznych, skradzionych dziełach sztuki. UmoŜliwia on teŜ dostęp do zastrzeŜonych stron internetowych Interpolu, które pozwalają na łatwiejsze dzielenie się informacjami kryminalnymi, a także, dzięki tzw. połączeniu *business-to-business* (B2B), dostęp do narodowych baz danych kaŜdego z krajów członkowskich. Dodatkowe udoskonalenia umoŜliwiają uŜytkownikom adaptację interfejsu do języka ojczystego (do tej pory zintegrowane zostały takie języki, jak: grecki, niemiecki, czeski i portugalski). Ponadto system został tak skonstruowany, aby umoŜliwić funkcjonariuszom Krajowych Biur Interpolu dodawanie oraz modyfikację ich własnych danych w bazach organizacji⁶.

Należy równieŜ zaznaczyć, że pomimo iż system I-24/7 początkowo instalowany był w Krajowych Biurach, Interpol zachęca państwa członkowskie do rozszerzenia zasięgu jego działania na inne organy bezpieczeŃstwa, takie jak straŜ graniczna, słuŜba celna, urzędy imigracyjne⁷. Jest to istotne, biorąc pod uwagę, że dostęp do systemu I-24/7 niesie z sobą liczne korzyści dla słuŜb, które z niego korzystają. Do zalet tych moŜna zaliczyć między innymi:

- ułatwienie urzędnikom imigracyjnym pracującym na lotniskach identyfikacji skradzionych paszportów;
- umoŜliwienie funkcjonariuszom słuŜb granicznych albo urzędnikom celnym okreŃlenia, czy dany podejrzany pojazd był kradziony;
- moŜliwość ostrzeŜenia krajowych władz o poszukiwanych osobach, które mogą usiłować dostać się na terytorium państwa drogą powietrzną lub morską⁸.

⁵ *Interpol Annual Report 2008*, s. 14.

⁶ <http://www.interpol.int/Public/ICPO/FactSheets/GI03.pdf> (dostęp: 17 kwietnia 2011).

⁷ <http://www.interpol.int/Public/NCB/I247/default.asp> (dostęp: 12 lutego 2006).

⁸ <http://www.interpol.int/Public/ICPO/FactSheets/GI03.pdf> (dostęp: 17 kwietnia 2011).

W szczególności, zintegrowanie systemu informacyjnego Interpolu z systemami krajowych organów bezpieczeństwa możliwe jest dzięki stałym lub mobilnym urządzeniom sieciowym określanym odpowiednio FIND i MIND. Rozwiązania te mają na celu ułatwienie poszczególnym państwom dostępu do baz danych w związku z ochroną granic państwowych. I tak, FIND (Fixed Interpol Network Database) to system, który zapewnia dostęp do baz danych Interpolu w trybie online i umożliwia (za pomocą sieci I-24/7) komunikację między krajowymi serwerami a serwerami znajdującymi się przy Sekretariacie Generalnym. Natomiast MIND (Mobile Interpol Network Database) jest systemem zapewniającym dostęp do baz danych Interpolu w trybie offline. Wykorzystując możliwości sieci I-24/7, państwo członkowskie może otrzymywać kopie danych, które gromadzone są w krajowych bazach. Dostęp do informacji następuje poprzez połączenie z istniejącymi narodowymi serwerami⁹.

Ogólnie rzecz biorąc, wskazuje się następujące zalety systemów FIND lub MIND:

— kwestie związane z dostępem do danych z całego świata, co wyraża się następujących korzyściach:

— dostęp do danych możliwy jest w czasie rzeczywistym;

— szybki tryb wyszukiwania informacji — zautomatyzowany system wysyła zapytanie zarówno do serwerów krajowych, jak i tych należących do Interpolu i zapewnia jednoczesne uzyskanie z nich odpowiedzi;

— najwyższy poziom bezpieczeństwa systemów, mający na celu ochronę dostępu do danych;

— zagadnienia odnoszące się do integracji FIND lub MIND z istniejącymi systemami:

— korzystanie z nowych urządzeń nie wymaga żadnych zmian w codziennej pracy osób, które je obsługują; nie jest też wymagane przeprowadzanie specjalnego szkolenia;

— brak barier językowych, gdyż postępowanie jest tutaj takie samo jak w przypadku wyszukiwania informacji w krajowych bazach danych;

— możliwość łatwej adaptacji do wymagań i możliwości poszczególnych państw.

Zarówno MIND, jak i FIND mają swoje zalety, w związku z czym decyzja, na którym rozwiązaniu się oprzeć, zależy od warunków danego

⁹ <http://www.interpol.int/public/FindAndMind/Default.asp> (dostęp: 2 listopada 2010).

kraju, przy czym MIND polecany jest państwu niemożącym skorzystać z systemu FIND z jakiegokolwiek powodu¹⁰.

Odnosząc się do kwestii korzystania z sieci łączności Interpolu, należy zaznaczyć, że zasady, na których opiera się współpraca państw w tym zakresie, zawarte są przede wszystkim w dwóch dokumentach: Konstytucji Interpolu, a także w dokumencie o nazwie *Zasady przetwarzania informacji dla celów międzynarodowej współpracy policyjnej (Rules of processing of information for the purpose of international police cooperation)*, przyjętym w rezolucji AG-2003-RES-04, podjętej na 72. sesji Zgromadzenia Ogólnego Interpolu (Benidorm, Hiszpania 2003 r.), zwanym w dalszej części opracowania „Zasadami przetwarzania informacji”.

Jeśli chodzi o Konstytucję, to zawiera ona postanowienia odnoszące się w sposób ogólny do zadań Interpolu, w tym do wymiany informacji. Chodzi tu w szczególności o cytowany już wcześniej art. 2 odnoszący się do celów Interpolu, ale także art. 3, zawierający z kolei ograniczenia pod tym względem. Konkretnie, art. 3 stanowi, że „Organizacji jest ściśle zabronione podejmowanie jakiegokolwiek interwencji albo aktywności o charakterze politycznym, militarnym, religijnym albo rasowym”. Należy przy tym zaznaczyć, że przestępstwem politycznym jest (według rezolucji Zgromadzenia Ogólnego Interpolu z 1951 r.) każde przestępstwo o wyraźnym politycznym charakterze ze względu na okoliczności bądź motyw — nawet wtedy, gdy jest ono ujęte w kodeksie karnym kraju, w którym je popełniono. Z kolei według rezolucji z 1984 r. przestępstwa nie uważa się za polityczne, gdy je popełniono poza „terenem konfliktu” i gdy jego ofiary nie pozostają w związku z celami, jakie chciał osiągnąć przestępca¹¹.

Wskazane wyżej przepisy oznaczają, że współpraca w świetle Konstytucji Interpolu opiera się na następujących zasadach:

— respektowanie suwerenności państwowej — współpraca opiera się na działaniach policji w różnych krajach członkowskich działających w granicach państwa i zgodnie z jego prawem;

— egzekwowanie przepisów prawa karnego — zakres działania Interpolu to prewencja i zwalczanie przestępstw kryminalnych;

— powszechność — każde państwo członkowskie może współpracować z innym bez przeszkód geograficznych czy językowych;

¹⁰ <http://www.interpol.int/public/FindAndMind/Default.asp> (dostęp: 23 kwietnia 2011).

¹¹ B. Hołyst, *Międzynarodowa Organizacja...*, s. 241.

— równość wszystkich państw — wszystkie państwa członkowskie otrzymują jednakową pomoc i mają takie same prawa, niezależnie od ich wkładu finansowego do Organizacji;

— współpraca z innymi agencjami — za pośrednictwem Krajowych Biur Interpolu współpraca jest rozszerzona na agencje rządowe zajmujące się zwalczaniem przestępczości kryminalnej;

— elastyczność metod pracy — metody pracy, chociaż podporządkowane zasadom gwarantującym jej regularność i ciągłość, są wystarczająco elastyczne, aby móc uwzględniać znaczną różnorodność instytucji i sytuacji w różnych krajach¹².

Oprócz wspomnianych przepisów należy pamiętać także o ogólnych postanowieniach Konstytucji, odnoszących się do kompetencji poszczególnych organów Interpolu, w szczególności chodzi tu o Sekretariat Generalny.

Bardziej szczegółowo do kwestii wymiany informacji odnoszą się przepisy wspomnianych wcześniej „Zasad przetwarzania informacji”. Zgodnie z art. 3 tego aktu prawno informacje mogą być przetwarzane przez Organizację lub przez jej kanały dla zapobiegania i ścigania przestępstw, udzielania pomocy w śledztwach, a także w celu:

- poszukiwania osoby z zamiarem późniejszego jej aresztowania;
- uzyskania informacji o osobie, która popełniła lub mogła popełnić przestępstwo, albo uczestniczyła lub mogła uczestniczyć (bezpośrednio lub pośrednio) w popełnieniu przestępstwa;
- ostrzeżenia władz policyjnych o przestępczej działalności danej osoby;
- zlokalizowania zaginionej osoby;
- zlokalizowania świadka lub ofiary;
- zidentyfikowania osoby lub zwłok;
- zlokalizowania lub zidentyfikowania rzeczy;
- opisanie lub zidentyfikowanie *modus operandi* przestępstw popełnionych przez niezidentyfikowanych sprawców, charakterystyk dokonanych fałszerstw oraz w celu konfiskaty rzeczy związanych z nielegalnymi transakcjami handlowymi.

Główną rolę w procesie przetwarzania informacji odgrywa Sekretariat Generalny Interpolu (co wynika z treści art. 26 Konstytucji Interpolu

¹² B. Hołyst, *Kryminalistyka...*, s. 1065.

i art. 4 „Zasad przetwarzania informacji”). W zakresie wymiany informacji organ ten odpowiada między innymi za gromadzenie danych oraz prowadzenie spraw o charakterze międzynarodowym. Ponadto zarządza komputerowym systemem przetwarzania informacji policyjnych oraz elektronicznym systemem archiwalnym; zajmuje się też publikowaniem międzynarodowych listów gończych, a także prowadzi operacyjną i strategiczną analizę kryminalną na podstawie informacji uzyskiwanych drogą prowadzonego przez Interpol wywiadu kryminalnego¹³.

Jeżeli chodzi o procedurę przetwarzania informacji, to art. 11 stanowi, że niezależnie od zastosowanej formy i środków użytych w tym celu Sekretariat Generalny powinien tego dokonywać tak, aby nie ingerować w treść przekazywanej informacji. Powinien także wskazać:

- źródło (źródła) informacji;
- poziom poufności informacji, podając jednocześnie nałożone restrykcje dotyczące ich przetwarzania;
- status osoby będącej przedmiotem informacji.

Jak już wspomniano, wymiana informacji odbywa się zasadniczo za pośrednictwem Sekretariatu Generalnego, jednakże art. 20 „Zasad przetwarzania informacji” przewiduje też bezpośredni dostęp do baz danych Interpolu i ściąganie z nich danych oraz bezpośrednią łączność. Zgodnie z tym przepisem Sekretariat Generalny może upoważnić Krajowe Biuro Interpolu, uprawnioną narodową instytucję lub uprawnione ciało międzynarodowe do bezpośredniego dostępu do policyjnego systemu informacyjnego, do ściągania informacji z jednej z baz danych Interpolu lub do utworzenia połączenia z bazami danych Interpolu, gdy są spełnione następujące warunki:

a) Interpol zawarł z takim podmiotem odpowiednią umowę rządzącą takimi operacjami, ustalającą warunki i procedury ich przeprowadzania, ewentualnie gdy zostały przejściowo ustalone takie warunki. Tego rodzaju warunki muszą być zgodne zarówno z tekstem, jak i z „duchem prawnym” „Zasad przetwarzania informacji”;

b) operacja taka musi być zgodna z przepisami „Zasad przetwarzania informacji” oraz z celami Interpolu;

¹³ M. Wierzbicki, *Interpol za uchylonymi drzwiami*, „Problemy Kryminalistyki” 1996, nr 212, s. 44.

c) proponowane działanie nie jest obłożone restrykcjami wymienionymi w art. 5.4. „Zasad przetwarzania informacji”;

d) upoważnione podmioty międzynarodowe wyraźnie zobowiązały się do:

— wprowadzenia zasad korzystania z policyjnego systemu informacyjnego oraz przetwarzania informacji zgodnie z „Zasadami przetwarzania informacji” i zgodnie z przepisami, które ich dotyczą;

— umożliwienia korzystania z opcji bezpośredniego dostępu, ściągania informacji i łączności tylko wyraźnie upoważnionym osobom;

— modyfikowania, blokowania lub usuwania informacji na podstawie warunków zawartych w „Zasadach przetwarzania informacji”, jeżeli zażąda tego Interpol.

Zasady przetwarzania informacji przewidują także specjalny tryb wymiany informacji w sytuacjach pilnych. Zgodnie z art. 22a za sytuację pilną uznaje się okoliczność, gdy Sekretarz Generalny Interpolu stwierdzi zaistnienie bezpośredniego zagrożenia dla Organizacji lub personelu, państwa członkowskiego lub jego obywateli albo mieszkańców i jeżeli zagrożone jest bezpieczeństwo fizyczne tych osób (zagrożenie zdrowia lub życia). W przypadku wystąpienia tego rodzaju pilnej sytuacji Sekretariat Generalny przekazuje informacje dotyczące zagrożenia Krajowym Biurom Interpolu z jednoczesnym podaniem źródła informacji, chyba że podmiot będący źródłem informacji w czasie wyznaczonym przez Sekretariat Generalny zgłosi sprzeciw z powodu przedmiotowego zagrożenia (art. 22b). Ponadto Sekretariat Generalny powinien w jak najszybszym czasie poinformować o wszczęciu procedury pilnej Komitet Wykonawczy i Komisję ds. Kontroli Zasobów Archiwalnych Interpolu (art. 22c).

Oprócz omówionych wyżej aktów prawnych należy pamiętać także o jeszcze jednym dokumencie, odnoszącym się z kolei do możliwości korzystania z sieci teletransmisyjnej Interpolu przez organizacje międzyrządowe. Chodzi tu o akt noszący nazwę *Reguły rządzące dostępem organizacji międzyrządowych do sieci telekomunikacyjnych i baz danych Interpolu (Rules governing access by an intergovernmental organization to the Interpol telecommunications network and databases)*¹⁴. Na jego

¹⁴ Dokument ten przyjęty został podczas 70. sesji Zgromadzenia Ogólnego Interpolu w Budapeszcie w 2001 r. (Rezolucja AG-2001-RES-08) i wszedł w życie 28 września 2001 r.

podstawie międzyrządowa organizacja może uzyskać (na mocy upoważnienia udzielonego przez Zgromadzenie Ogólne Interpolu oraz porozumienia zawartego między Interpolem a taką organizacją) dostęp do sieci teletransmisyjnej Interpolu na czas określony. Dostęp ten może być wykorzystywany wyłącznie w ramach zadań danej organizacji w celu zapobiegania i zwalczania międzynarodowych przestępstw pospolitych, zgodnie z zasadami zawartymi w art. 2 Konstytucji Interpolu i z uwzględnieniem ograniczeń wynikających z art. 3 Konstytucji. Organizacja taka zobowiązana jest jednocześnie do ponoszenia wszelkich kosztów związanych z dostępem do sieci (w szczególności pokrycia kosztów pozyskania i utrzymania wyposażenia niezbędnego do korzystania z systemów Interpolu). Ponadto na organizacji chcącej uzyskać taki dostęp spoczywa obowiązek przestrzegania podstawowych zasad Interpolu odnoszących się do warunków zachowania tajemnicy oraz ochrony danych.

Jeżeli chodzi o ilość informacji wymienianych za pośrednictwem sieci tele-transmisyjnej Interpolu I-24/7, to należy stwierdzić, że wzrasta ona systematycznie. Przykładowo, w 2004 r. wyniosła ona 6,7 mln, co stanowi dwukrotny wzrost w porównaniu z 2003 rokiem. Dynamika ta jest jeszcze bardziej widoczna, gdy porówna się stan na rok 2004 z rokiem 2002, kiedy system I-24/7 został zainstalowany. Od tego momentu zanotowano znaczny wzrost wymiany informacji (w Azji o 250%, w Europie 200%, w Afryce 150%, w Ameryce Północnej i na Środkowym Wschodzie 90%)¹⁵. Według ostatnich dostępnych danych za rok 2009 liczba informacji wymienianych za pomocą systemu I-24/7 między Sekretariatem Generalnym a Biurami Krajowymi wyniosła ok. 12,5 mln, co stanowi wzrost o 1,3 mln w porównaniu z rokiem 2008. Aktualnie organizacja koncentruje się na rozszerzeniu usług świadczonych przez Interpol na inne podmioty niż Biura Krajowe. Chodzi tu w szczególności (o czym była już mowa) o służby imigracyjne i celne. Obecnie (stan na 2009 r.) 95 państw umożliwiło wspomnianym służbom dostęp do usług Interpolu poprzez systemy MIND i FIND¹⁶. Znaczne wsparcie pod tym względem kierowane jest do państw rozwijających się, jak niektóre kraje byłego ZSRR, w których rozszerzenie dostępu do systemu komunika-

¹⁵ *Interpol Annual Activity Report 2004*, s. 4.

¹⁶ *Interpol Annual Report 2009*, s. 32.

cji Interpolu było możliwe dzięki pomocy finansowej Unii Europejskiej. W ramach współpracy z krajami Azji Centralnej organy z takich państw, jak Kazachstan, Kirgistan, Tadżykistan, Turkmenistan i Uzbekistan zaczęły otrzymywać wsparcie techniczne, operacyjne i szkoleniowe. Natomiast efektem czteroletniego projektu obejmującego Federację Rosyjską było wsparcie w zakresie wyposażenia i szkolenia służb policyjnych w 42 miejscach na terenie tego państwa. Dodatkowo podpisane zostało porozumienie ze stroną niemiecką, mające na celu implementację finansowanego przez UE projektu wspierającego Afganistan, Iran i Pakistan w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej w tym regionie poprzez uruchomienie wymiany informacji za pośrednictwem systemu komunikacji I-24/7. Inne porozumienia rozszerzające zakres usług świadczonych przez Interpol dotyczą takich państw, jak Kambodża oraz Wietnam i stanowią część Programu Migracyjnego i Zarządzania Granicą, realizowanego wspólnie przez UE i ASEAN. Rozszerzony dostęp do usług świadczonych przez Interpol uzyskały także niektóre państwa afrykańskie, do których należą: Botswana, Ghana, Lesotho, Senegal, Swaziland i Wybrzeże Kości Słoniowej¹⁷.

Wszystkie przytoczone fakty wskazują, że proces wdrażania omawianego systemu zakończył się sukcesem, a państwa członkowskie coraz sprawniej wykorzystują jego możliwości. Właściwości systemu komunikacji I-24/7 oraz systematyczne rozszerzanie podmiotów mających do niego dostęp stanowią istotne ułatwienie dla działań wszystkich służb, których celem jest zwalczanie przestępczości czy też, szerzej mówiąc, ochrona porządku i bezpieczeństwa wewnętrznego państwa.

Interpol's teletransmission network as a tool for international police cooperation

Summary

The Interpol belongs to key international organizations that are engaged in widely comprehended cooperation between police forces. One of the basic forms of activity of this organization is exchange of information between General Secretariat and National

¹⁷ *Ibidem*.

Central Bureaus. At present the exchange of data takes place with global police communication network I-24/7, which enables sending information in real-time and also provides an access to other functions that are important to collect criminal information. The possibilities of I-24/7 network enable to increase considerably the effectiveness of actions against criminality.

Keywords: communication network, criminality, General Secretariat, I-24/7, information, Interpol.